

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci stěžovatelky **Obec J.**, zastoupené JUDr. Ladislavem Novotným, advokátem se sídlem v Táboře, tř. 9. května 1282, za účasti **Hasičského záchranného sboru Jihočeského kraje, územního odboru Tábor**, se sídlem v Táboře, Chýnovská 276, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. 7. 2003, č. j. 10 Ca 130/2003 – 15,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. 7. 2003, č. j. 10 Ca 130/2003 – 15, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. 7. 2003, č. j. 10 Ca 130/2003 - 15 byla odmítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Hasičského záchranného sboru Jihočeského kraje s odůvodněním, že v dané záležitosti nebyly splněny předpoklady pro podání žaloby podle § 60 a násl. s. ř. s. Správní orgán totiž řízení o přestupku podle § 76 odst. 1 písm. e) zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen zákon o přestupcích) zastavil a vzhledem k tomu, že proti rozhodnutí o zastavení řízení není odvolání přípustné, vyznačí se tato skutečnost ve spise a účastníci řízení se o tom vyrozumívají. Poškozenému je umožněno odvolat se pouze do náhrady škody. Vzhledem k tomu, že o přestupku nebylo rozhodnuto věcně, když řízení bylo zastaveno, nebylo rozhodnuto ani o otázce náhrady škody a stěžovatel jako poškozený byl odkázán se svým nárokem na řízení občanskoprávní. Otázka povinnosti nahradit škodu představuje soukromoprávní nárok, proto přichází postup podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a je nutno návrh odmítnout. Ze všech těchto důvodů krajský soud shrnul, že v daném případě se jednalo

ve smyslu citovaného ustanovení o návrh nepřipustný. Stěžovatel neprokázal základní žalobní předpoklad, tedy že byl rozhodnutím správního orgánu, kterým se zakládají, mění nebo ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti zkrácen na svých právech, neboť takové rozhodnutí nebylo v dané záležitosti vydáno.

Stěžovatel podal v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž vyjádřil souhlas se závěry krajského soudu, že jako poškozený neměl právo se odvolat a že by takové právo měl jen v případě pokud by o jeho nároku na náhradu škody bylo rozhodnuto. Vyjádřil souhlas i s tím, že byl správně správním orgánem odkázán s náhradou škody na řízení občanskoprávní. Stěžovatel ale v žalobě namítal, že v tomto případě, kdy bylo řízení zastaveno pro nepřičetnost pachatele, aniž by byla zákonným způsobem zkoumána a dokazována, byl stěžovatel zkrácen na svém zákonném právu domáhat se škody ve věcech občanskoprávních, neboť rozhodnutí o přestupku je pro soud rozhodnutou předběžnou otázkou podle § 135 o. s. ř. Pokud je pachatel skutečně nepřičetný, pak je i vyloučeno přisouzení škody stěžovateli ve věcech občanskoprávních, a to s ohledem na § 422 o. z. Protože stěžovatel neměl jinou možnost obrany, využil § 65 odst. 2 s. ř. s., v němž se přiznává žalobní legitimace i účastníku řízení, který není k žalobě oprávněn podle odst. 1 citovaného ustanovení, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na svých právech, která mu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Stěžovatel se domnívá, že toto ustanovení dává možnost podat žalobu na nezákonná rozhodnutí správních orgánů v těch případech, kdy účastník řízení je poškozen na svých právech, aniž by přímo o nich rozhodnutí vydával správní orgán. Krajský soud žalobu odmítl, aniž by se s touto argumentací stěžovatele vypořádal. Rozhodnutí soudu navíc není přesvědčivé, neboť tuto věc vyloučilo z dalšího projednávání před správním soudem a na druhé straně naznačilo, že jen v případě rozhodnutí o škodě správním orgánem by měl žalobce možnost obrátit se na civilní soud do jednoho měsíce po právní moci usnesení o odmítnutí návrhu. V takovém případě, o kterém byla žaloba podána, je to však vyloučené, neboť správní orgán rozhodnutím, o němž stěžovatel tvrdí, že je nezákonné, mu znemožnil i úspěšné podání soukromoprávní žaloby na náhradu škody způsobené přestupkem. Proto se domáhal zrušení usnesení krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadené usnesení a dospěl k závěru, že napadené usnesení je nepřezkoumatelné.

Podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumá soud napadené výroky rozhodnutí vydaného správním orgánem v mezích žalobních důvodů. Krajský soud však v daném případě v souladu s citovaným ustanovením nepostupoval. Stěžovatel v podané žalobě zpochybňoval správnost závěru správního orgánu o nepřičetnosti pachatele přestupku s poukazem na to, že k dokazování týkající se nepřičetnosti v dané věci vůbec nedošlo. Žádné další žalobní body žaloba neobsahovala. Krajský soud se však tímto žalobním bodem vůbec nezabýval a dovodil nepřipustnost žaloby v souvislosti s nárokem na náhradu škody, kterého se stěžovatel podanou žalobou nedomáhal. Při posuzování žalobní legitimace vycházel krajský soud pouze z ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s., ale zcela bez povšimnutí ponechal možnost či nemožnost aplikace odst. 2 citovaného ustanovení, jak to také namítá stěžovatel v kasační stížnosti. Vzhledem k tomu, že se krajský soud nevypořádal se žalobní legitimací stěžovatele v celém rozsahu, tj. i ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s., je jeho usnesení o odmítnutí žaloby nepřezkoumatelné.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud napadené usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta

první s. ř. s.). V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud i o nákladech řízení včetně nákladů soudem ustanoveného zástupce.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2004

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu